

Referat despre poezia Joc secund scrisa de Ion Barbu - a doua parte

Prin "poezie refuzata de idee", cum eticheteaza Ion Barbu poezia lui Tudor Arghezi, poezie a materialitatii prin excelenta, Ion Barbu intelege poezia refuzata de Idee, un echivalent al principiului cosmic hegelian, care se manifesta in lume rupandu-se din sine, pentru a crea formele individuale si a se reintoarce in sine prin sacrificarea tuturor acestor forme individuale. Idee surprinsa in poetica Jocului secund, pe urmele celebrei poezii Lebada al carei autor este Stephane Mallarme.

Poezia-confesiune, "refuzata de Idee" este vocea "harfelor resfirate", pierdute "in zbor invers", in imaginea inversata din oglinda, "mantuit azur", pentru a da nastere acelui cantec unic, asemeni lirei lui Orfeu, unde "Glasul ar continua glasul, cum un adevar pe celalalt: L 'hymne des coeurs spirituels", in incertitudinea libera a lirismului omogen, instruind de lucrurile esentiale, delectand cu viziuni paradisiace: intr-un astfel de lirism nimic din concurenta, inca darwiniana, a formelor individuale".

"Din ceas, dedus, adancul acestei calme ceste"; "nadirul latent" al acelor "lucruri esentiale" este abstras din uzura temporalitatii asa cum este salvat de macularea individualitatii sacrificate in "taierea" si apoi "inecarea cirezilor agreste" in jocurile oglinzii, care aduc mantuirea si revelatia. "Lirismul omogen" al "existentelor substantial indefinite": ocoliri tematoare in jurul catorva cupole - restransele perfectiuni poliedrale (s. a.)" se afla dincolo de timp, in patria Uvedenrode, situata "peste mode si timp" in "Olimp".

Evocarea acelui "cant" unic unde "harfele resfirate", voci ale individualitatii se pierd in "Zbor invers" - in oglinda revelatoare - este de origine nietzscheiana.

Filosoful german evocat in creatia barbiana si in articolele-profesiune de credinta vorbeste in eseul sau Nasterea tragediei din spiritul muzicii despre muzica, arta a zeului Dyonisos, ca despre o arta ce contopeste granitele individualitatii, opunandu-se artelor apollinice (artele plastice in general), care sunt arte ale principiului individualitatii. "Muzica formei in zbor, euritmie" este cantecul unde formele individuale se contopesc in transa ritualica a fuziunii cu Zeul, cu marea fiinta cosmica. Aceeasi "euritmie" dionisiaca apare in cantecul "istovitor" al formei, copleșitor precum cantecul mării din Joc secund, singurul capabil sa purifice poezia de accidental, de efemer si sa o ridice la vechiul ei rang de rimai orfic.